

DIĀNA ADAMOVIČA

* *

cik ilgi tu neziņā krāsosi tās mājas logus ar tējas maisiņiem?
siltums un gaisma no laternu stabu kaimiņiem
peļķes tavu acu lielumā uz asfalta vīst
vai arī tās asaras lielas un rūgtas līst?

dīvainas sejas miglā vājprātīgi zīmē rītdienu
to ēnas saplūst ar manējo dvēseles ēdienu
mēs mēdzam satiecības laikos teikt - āda pret ādu
un nekad neaizmirstam teikt - pātaga pret pātagu...

* *

pastaiģāsīmies
pa tavu zemapziņu
mēs glīti sarokojamies
un lēni atvadāmies
iziesim pastaigāt
bailes apmaldīties
sevis neizprastajā laikā
neesmu cienīga ticot tev
esmu lepna aizmirstot

* *

tu neesi tā vērts
bet tu maksā
par taviem vārdiem maksā

un klusumu arī pērk
reizēm tava cena ir dārga
izvēlīga un nekorekta

par tevi maksā
nepievil mūs
mēs spējam atmaksāt

* *

tava rīta smarža
plaukstās guļ sakususi nakts
kalnos atbalsojas tava pašnāvība
tevī vairs nav uguns

krēslu mijā zaigo manas kājas
viena pār krēslu, otra pār bohēmu
tavs grēks, tavs rūgtieni saldais grēks
suņu barības - tās ir mūsu iesaukas

* *

asaru jūrā slīkstu
uz pusēm kosta
mēnesī iestigusi
nedaudz apledojusi
kliedētās sāpes sūdzos
plūst, plūst sāls ūdens
tik rūgts un aizvainojumu pilns

* *

kā sāp medūzai kas jūras krastā
elpu zaudējusi?
kā jūtas debess mākonis
kad lietūs piepilda viņu?
un katra šūna, kas ilgojas un cieš?
vai tās brūces ko cirti mana miesā
bija no sirds?
domas vien galvas ādu dedzina
par iespējami pagātnē mirušo

* *

ko gan nozīmē atgriešanās? ceļš uz veiksmi? vai lepnuma šķelšanās?
atgriezies. kur? tukšuma cellē, kur pekle cērt miesas un prieka spēles?
vai pie aizvainotiem draugiem, kas uz tevi nekad cerības neliks?
cilvēkos ir dievišķas spējas piedot. un velnišķīga vēlme būt lepnam.
atgriezies pie mīļotā, lai iemalkotu kafiju un apvaicātos: - kā iet?
lai gan gribas pateikt to visskaistāko un patiesāko...
bet lepnums aprij cilvēka dvēseli un beigās aiziet ar paceltu galvu,
un pakrūtē dedzinošām kliedzienu vaimanām.

* *

mēs sēžam pie sliedēm
kā pagātnes bagāža
vēl vakar smaidi bija ķircinoši
un neaizmirstami krāsaini
smilgas krāso tavas lūpas
jo nekas cits tās nekad nekrāsos

* *

rīts gaismai vējaini silti
dāvinās tējas elpu
smagnēju piparmētras dvašu

vientuļi bērzu sirdspuksti
kliegs silti
bet jau tumšā debesu velvē

* *

zem ķiršu koka laiski guļu
slīkstu domās un pretrunās
mana āda iekūst vējā

tu esi mans vientuļais rēgs
skarbs un vienmēr par daudz
palielināts

* *

nedaudz uzmanības
tavā vieta
tavā virzienā

cik vientuļi

atņemts viss
prāts kluss
kā šahs

dzīve bēguļo
kamēr nebūs šahs
tad sekos mats
dzīve gabalā
pārsteigta

citā posmā sāk
spēlēt jaunu lomu

šahs un mats

* *

krēsla vārtījās pār
sārto švīku pilnajiem
lietusmākoņu ķermeņiem
mēness gulēja saulrieta
klēpī, turēdams pats sevi
saule zvaigznes dzina
polārajā lokā
tās spruka viena no otras
lietus sāka pilēt
uz smilšainās zemes svārstījuma
lietussargam tas ir par daudz
rītausma parādījās kreisajā
debess pusē,
visi pauž savu sašutumu,
daži protestanti
saprot to ko nevajadzētu